# Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 1998, sp. zn. 11 Tz 124/98, ECLI:CZ:NS:1998:11.TZ.124.1998.1

**Číslo:** 55/2000

**Právní věta:**

I. Svolení oprávněného orgánu je třeba k trestnímu stíhání pro trestný čin, který byl spáchán v souvislosti s výkonem soudcovské funkce, i v případě, kdy osoba, která jej spáchala, již soudcovskou funkci nevykonává.

II. Je-li ke stíhání určité osoby podle zákona třeba souhlasu ( § 11 odst. 1 písm. c/ tr. ř.), orgány činné v trestním řízení takový souhlas opatřují od oprávněného orgánu přímo, nikoli prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti České republiky. Formulace "takový souhlas nebyl dán" citovaného ustanovení znamená právní stav, kdy byl souhlas k trestnímu stíhání oprávněným orgánem odepřen, tj. po předložení věci se příslušný orgán vyjádřil tak, že souhlas neuděluje. Příslušné orgány trestního řízení proto musí předtím, než dojdou k závěru, že stíhání takové osoby je vyloučeno z uvedeného zákonného důvodu a nelze je zahájit, popř. bylo-li již zahájeno, je nutné je zastavit, předložit věc s návrhem na udělení souhlasu s trestním stíháním příslušnému orgánu. Stav, kdy je zřejmé, že je třeba k trestnímu stíhání opatřit souhlas a čeká se na vyžádané vyjádření oprávněného orgánu, popř. se odstraňují pochybnosti o tom, zda je souhlasu třeba, postupem podle § 10 odst. 2 tr. ř., pouze dočasně brání zahájení trestního stíhání, nebo brání v pokračování v trestním stíhání v tom smyslu, že by se prováděly jiné úkony, než je právě opatřování souhlasu. Důkazy provedené v této době jsou v dalším řízení nepoužitelné.

Vzniknou-li pochybnosti o tom, zda je ke stíhání určité osoby podle zákona třeba souhlasu oprávněného orgánu, musí orgány činné v trestním řízení předložit věc Nejvyššímu soudu, aby o tom rozhodl podle § 10 odst. 2 tr. ř. Tuto otázku nemohou řešit samostatně jako otázku předběžnou podle § 9 odst. 1 tr. ř.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 30.10.1998

**Spisová značka:** 11 Tz 124/98

**Číslo rozhodnutí:** 55

**Číslo sešitu:** 9

**Typ rozhodnutí:** Rozsudek

**Hesla:** Trestní stíhání

**Předpisy:** 141/1961 Sb. § 11 odst. 1 písm. c)

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech trestních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*Nejvyšší soud vyslovil, že pravomocným usnesením Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 25. 2. 1998 sp. zn. 1 T 1/98 byl porušen zákon v ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř. ve prospěch obviněného.*

**Z odůvodnění:**

Usnesením Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 25. 2. 1998 sp. zn. 1 T 1/98 bylo podle § 314c odst. 1 písm. a), § 188 odst. 1 písm. c) a § 172 odst. 1 písm. d) tr. ř. z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř. trestní stíhání JUDr. A. K. na základě obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 22. 12. 1997 sp. zn. 1 Kv 147/93 pro trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele a trestné činy pomluvy podle § 158 odst. 1 písm. a), § 206 odst. 1 tr. zák. zastaveno, jelikož jde o osobu, k jejímuž stíhání je podle zákona třeba souhlasu, a takový souhlas nebyl oprávněným orgánem dán. Toto usnesení nabylo právní moci dne 24. 3. 1998.

Uvedených trestných činů se měl JUDr. A. K. dopustit tím, že jako předseda senátu Krajského soudu v Ostravě, projednávající rehabilitační trestní věci sp. zn. 1 Rt 41/90 a sp. zn. 26 Rt 13/93 týkající se M. K. neoprávněně využil informací ze spisového materiálu o osobě M. K., a ačkoli mu bylo známo, že byl rozsudkem Zemského soudu jako Státního soudu v Brně ze dne 6. 10. 1948 sp. zn. Hp Or 12/48 uznán vinným ze zločinu úkladu o republiku a zločinu nedokonané vraždy prosté a byl zproštěn obžaloby ze zločinu loupeže, přesto v úmyslu poškodit jeho pověst:

1) dne 30. 12. 1992 v Ostravě, poté, co se dozvěděl, že Obecní zastupitelstvo obce P. jednalo o udělení čestného občanství M. K., napsal a odeslal Obecnímu úřadu v P. k rukám starosty obce dopis, v němž nepravdivě uvedl, že v trestní věci M. K. "bylo zjištěno, že M. K. v roce 1948 s několika dalšími osobami násilným způsobem přepadl jistého hajného, odcizil mu zbraně a dopustil se dalších trestných činů, které byly kvalifikovány především jako loupež a rušení domovní svobody a další" a dále nepravdivě uvedl, že "v současné době je jmenovaný stíhán pro trestný čin útoku a veřejného činitele, když měl použít jednak urážlivých, jednak nebezpečných útoků proti soudci krajského soudu", čímž neoprávněně zasahoval do rozhodování Obecního zastupitelstva obce P. o udělení čestného občanství M. K. a snažil se tomuto udělení zabránit,

2) dne 9. 3. 1995 poté, co byl v Necenzurovaných novinách č. 10/1995 otištěn článek o postupu obviněného ve věci M. K., napsal a odeslal do redakce Necenzurovaných novin v B. redaktoru M. V. dopis, v němž nepravdivě uvedl, že M. K. "bojoval 14 dnů se čtyřmi 17-18letými kluky flákáním se po lese" a jeho skupina "prováděla loupeže a krádeže a ohrožovala na životě lesní zaměstnance", ačkoliv usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 5. 1994 sp. zn. 26 Rt 13/93 byl rozsudek Zemského soudu jako soudu státního v Brně ze dne 6. 10. 1948 sp. zn. Hp Or 12/48 zrušen a trestní stíhání M. K. bylo zastaveno, čímž byl M. K. plně rehabilitován, a to na základě obžaloby Krajského státního zastupitelství Ostrava ze dne 22. 12. 1997 sp. zn. 1 Kv 147/93.

Usnesení nabylo právní moci dne 24. 3. 1998.

Proti tomuto rozhodnutí podal ve lhůtě uvedené v ustanovení § 272 tr. ř. stížnost pro porušení zákona ministr spravedlnosti, a to v neprospěch obviněného.

Ministr spravedlnosti uvedl, že JUDr. A. K. byl v inkriminované době předsedou senátu Krajského soudu v Ostravě, ale podle písemných stanovisek ředitele personálního odboru Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 15. 7. 1996 a ze dne 19. 11. 1996 čj. 126/96 – pers. trestní stíhání proti

JUDr. M. K. je možno v době, kdy již nevykonává funkci soudce, zahájit bez souhlasu prezidenta republiky. V souladu s citovanými stanovisky, s nimiž se orgány činné v přípravném řízení trestním ztotožnily, bylo JUDr. M. K. dne 21. 4. 1997 sděleno obvinění bez souhlasu prezidenta republiky.

Stanovisko bývalého Nejvyššího soudu ČSFR publikované pod č. 41/1992 Sb. rozh. tr. není právně závazné a soud se měl zabývat právními názory, které vedly ředitele personálního odboru Ministerstva spravedlnosti ČR k vydání stanovisek, podle nichž v daném případě nebyl souhlas prezidenta republiky k trestnímu stíhání nutný, zejména právním názorem, že vyslovení souhlasu s trestním stíháním osoby, která v době vydání tohoto souhlasu není soudcem, se zpětnou účinností není možné, a proto takový souhlas nelze podle platné právní úpravy vydat, a že smyslem právní úpravy je ochrana nezávislého výkonu soudnictví, a nikoliv zajištění beztrestnosti osoby, která funkci soudce již nevykonává. Pro opačný výklad není zákonná úprava, neboť na rozdíl od poslanecké imunity a imunity soudců Ústavního soudu Ústava České republiky ani jiný zákon trvalé vyloučení možnosti trestního stíhání soudců neupravuje. Tomuto závěru odpovídá i úprava promlčecí doby podle trestního zákona, do které se započítává kromě jiného také doba, po kterou nebylo možno pachatele postavit před soud pro zákonnou překážku, za kterou je obecně považován právě výkon funkce soudce.

Závěrem stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti proto navrhl, aby Nejvyšší soud rozhodl tak, že usnesením okresního soudu byl porušen ve prospěch obviněného zákon v ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř., napadené rozhodnutí zrušil a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, a shledal, že zákon byl porušen.

V odůvodnění svého rozhodnutí okresní soud zdůraznil, že žalované trestné činnosti se měl obviněný podle obžaloby dopustit v souvislosti s výkonem své funkce předsedy senátu Krajského soudu v Ostravě, kterou vykonával do 31. 10. 1995. Přesto nebyl před zahájením jeho trestního stíhání opatřen souhlas se stíháním ve smyslu § 55 odst. 1 zák. č. 335/1991 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého je k trestnímu stíhání soudce za takovou trestnou činnost třeba souhlasu orgánu, který jej jmenoval, tedy prezidenta republiky. Soud k tomu dále uvedl, že ze spisu zjistil, že souhlas oprávněného orgánu byl několikrát vyžadován orgány činnými v trestním řízení, a to prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti ČR, odkud opakovaně přišlo vyjádření ředitele personálního odboru tohoto ministerstva, že návrh na vydání souhlasu k trestnímu stíhání JUDr. A. K. nebude prezidentu republiky předložen, neboť trestní stíhání je možno proti JUDr. A. K. v době, kdy již nevykonává funkci soudce, zahájit bez tohoto souhlasu. Okresní soud zdůraznil, že s tímto názorem nesouhlasí, neboť je v rozporu s běžnou judikaturou soudů České republiky. Na podporu svého názoru poukázal na rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ČSFR publikované pod č. 41/1992 Sb. rozh. tr., kde je vysloven právní názor, že svolení oprávněného orgánu je třeba k trestnímu stíhání pro trestný čin, který byl spáchán v souvislosti s výkonem soudcovské funkce, i v případě, kdy osoba, která jej spáchala, již soudcovskou funkci nevykonává.

Nejvyšší soud se s tímto právním názorem ztotožňuje. Není žádný důvod pro změnu judikatury v této právní otázce.

Podle § 55 odst. 1 zák. č. 335/1991 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, pro činy spáchané při výkonu soudcovské funkce nebo v souvislosti s výkonem soudcovské funkce je možno soudce trestně stíhat jen se souhlasem orgánu, který jej jmenoval. Podle § 38 odst. 1 citovaného zákona soudce jmenuje prezident republiky. Smyslem uvedeného institutu vynětí soudců z pravomoci orgánů činných v trestním řízení záležícího v tom, že stíhání není možné bez souhlasu oprávněného orgánu, je zajistit nezávislost rozhodování soudce. Jde o to, aby pro osoby vykonávající funkci soudce byla vyloučena obava, že pro své rozhodnutí učiněné jen podle zákona a jejich vnitřního přesvědčení,

popř. pro jiné jednání související s výkonem soudcovské činnosti, kdy budou důsledně respektovat zákon, budou trestně stíhány bez právních překážek zaručujících, že stíhání bude vedeno jen v případech, kdy soudce vybočí při výkonu své funkce závažným způsobem z uvedených zásad. To jednoznačně vyplývá ze skutečnosti, že souhlasu je třeba jen pro stíhání za činy spáchané při výkonu nebo v souvislosti s výkonem této funkce. Uvedený účel může ovšem institut omezené možnosti stíhání soudce plnit jen, když vynětí z pravomoci orgánů činných v trestním řízení bude trvat i potom, co soudce přestane funkci vykonávat. Nejde zde jen o zajištění nerušeného výkonu funkce jako takové před zásahy výkonné moci, podobné procesní exempci – nestíhatelnosti – poslanců a senátorů Parlamentu České republiky vztahující se na všechny trestné činy spáchané takovou osobou, avšak omezené jen na dobu, po kterou vykonávají funkci poslance (čl. 27 odst. 4 Ústavy). Nestíhatelnost soudce podle § 38 odst. 1 zákona o soudech a soudcích je svým účelem obdobná důvodům hmotněprávní exempce – beztrestnosti – poslanců a senátorů Parlamentu České republiky vztahující se na postih pro hlasování v Poslanecké sněmovně nebo Senátu nebo jejich orgánech (čl. 27 odst. 1 Ústavy), jakož i omezení možnosti postihu za projevy tam učiněné, za které podléhá poslanec nebo senátor jen disciplinární pravomoci komory, jejímž je členem ( § 27 odst. 2 Ústavy).

Názor zastávaný ve stížnosti pro porušení zákona by vedl k paradoxnímu závěru, že v případě odepření souhlasu ke stíhání soudce oprávněným orgánem by musel státní zástupce zahájit vždy jeho stíhání potom, co by soudce přestal funkci vykonávat, byť by od spáchání činu uplynula značná doba. Po dobu výkonu funkce by zde byla zákonná překážka bránící stíhání, a tedy stavící promlčecí dobu ( § 67 odst. 2 písm. a/ tr. zák.), takže po jejím odpadnutí by nastala právní povinnost bývalého soudce trestně stíhat vyplývající ze zásady legality. Zákon o soudech a soudcích totiž neobsahuje na rozdíl od čl. 27 odst. 4, věty druhé, Ústavy ustanovení, podle kterého, odepře-li oprávněný orgán souhlas s trestním stíháním osoby, o jejíž stíhání jde, je její stíhání navždy vyloučeno. Právní institut určený na ochranu nezávislého rozhodování soudce by naopak, v případě, že by byl oprávněným orgánem využit odmítnutím souhlasu s trestním stíháním, způsobil, že by právní postavení soudce ohledně možného trestního postihu za rozhodování bylo oproti ostatním občanům zhoršeno. Skutečnost, že zákon o soudech a soudcích takové ustanovení, jako je čl. 27 odst. 4, věta druhá, které je v Ústavě zařazeno jako důsledek omezení privilegia nestíhatelnosti poslance nebo senátora jen na dobu trvání mandátu, nemá, ostatně napovídá, že záměrem zákonodárce bylo dosáhnout omezení možnosti stíhání v případě trestné činnosti spáchané při výkonu soudcovské činnosti, popř. v její souvislosti, vyžadováním souhlasu, i po dobu, co osoba, která se jí dopustila, funkci soudce již nevykonává. Tak je v případě předpokládaném v ustanovení § 55 odst. 1 zák. č. 335/1991 Sb., o soudech a soudcích, dosaženo toho, že odepře-li oprávněný orgán souhlas s trestním stíháním osoby, o jejíž stíhání jde, je její stíhání navždy vyloučeno.

Orgány činné v trestním řízení měly proto předtím, než zahájily trestní stíhání v této věci, opatřit k tomu souhlas prezidenta republiky. K dosavadnímu postupu orgánů přípravného řízení je nutno dále uvést, že Nejvyšší soud neshledává žádný důvod k tomu, aby byl ve věci, ve které je trestní stíhání podmíněno souhlasem prezidenta republiky jako orgánu, který jmenoval soudce, o jehož stíhání jde, vyžadován takový souhlas prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti České republiky. Tento státní orgán, resp. ministr spravedlnosti není od změny trestního řádu, ke které došlo novelou provedenou zákonem č. 292/1993 Sb., s účinností od 1. 1. 1994, oprávněn zaujímat v této otázce závazný právní názor. Podle současné právní úpravy ustanovení § 10 odst. 2 tr. ř., vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je někdo vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení podle tohoto zákona, rozhodne o tom na návrh dotčené osoby, státního zástupce nebo soudu Nejvyšší soud. Citovaným zákonem byl ministr spravedlnosti jako orgán zaujímající závazný právní názor k této otázce nahrazen soudním orgánem, a to Nejvyšším soudem. Pokud byly orgány přípravného řízení přesvědčeny o tom, že stíhání JUDr. A. K. je bez souhlasu oprávněného orgánu vyloučeno, měly o tento souhlas požádat prezidenta republiky přímo, popř., pokud by o této otázce vznikly pochybnosti, měl státní zástupce věc předložit podle § 10 odst. 2 tr. ř. Nejvyššímu soudu k rozhodnutí.

Rovněž omezení stíhatelnosti některé osoby tím, že k jejímu stíhání je zapotřebí souhlasu oprávněného orgánu, je totiž druhem vynětí takové osoby z pravomoci orgánů činných v trestním řízení ve smyslu citovaného ustanovení trestního řádu. Pouze Nejvyšší soud může vyřešit pochybnosti o takové otázce svým rozhodnutím, a to způsobem závazným pro všechny orgány činné v trestním řízení. V žádném případě nemůže být tato otázka řešena stanoviskem Ministerstva spravedlnosti, resp. ředitele personálního odboru tohoto ministerstva.

Názor okresního soudu na zásadní otázku zákonnosti trestního stíhání A. K. je tedy správný. Okresní soud však nesprávně vyložil procesní důsledky překážky v pokračování trestního stíhání vyplývající ze skutečnosti, že stíhání JUDr. A. K. bylo zahájeno bez opatření potřebného souhlasu prezidenta republiky. Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c), věty druhé, tr. ř. trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, jde-li o osobu, k jejímuž stíhání je podle zákona třeba souhlasu, jestliže takový souhlas nebyl oprávněným orgánem dán. Formulace, takový souhlas nebyl dán, však podle názoru Nejvyššího soudu znamená právní stav, kdy byl souhlas k trestnímu stíhání oprávněným orgánem odepřen, tj. po předložení věci se příslušný orgán vyjádřil tak, že souhlas neuděluje. Příslušné orgány trestního řízení musí předtím, než dojdou k závěru, že stíhání takové osoby je vyloučeno z uvedeného zákonného důvodu a nelze je zahájit, popř. bylo-li již zahájeno, je nutné je zastavit, předložit věc s návrhem na udělení souhlasu s trestním stíháním příslušnému orgánu. To vyplývá ze zásady legality, podle které orgány činné v trestním řízení stíhají pachatele trestných činů z úřední povinnosti. Nemohou se omezit jen na konstatování, že je zde překážka bránící trestnímu stíhání, která záleží v tom, že není k dispozici souhlas příslušného orgánu s trestním stíháním, ale musejí tuto překážku odstraňovat vyžádáním takového souhlasu. Teprve až je souhlas odepřen, je zahájení trestního stíhání vyloučeno ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř., popř., bylo-li již zahájeno, je zde důvod k zastavení trestního stíhání ve smyslu citovaného ustanovení. Právní stav, kdy je zřejmé, že je třeba k trestnímu stíhání opatřit souhlas, a čeká se na vyžádané vyjádření oprávněného orgánu, pouze dočasně brání zahájení trestního stíhání nebo brání v pokračování v trestním stíhaní v tom smyslu, že by se činily jiné úkony, než je právě opatřování souhlasu.

Pokud jde o případ, kdy je vedeno trestní stíhání osoby, k jejímuž stíhání je třeba souhlasu oprávněného orgánu a souhlas zatím nebyl opatřován, vychází uvedený právní názor Nejvyššího soudu rovněž z respektování právních důsledků zastavení trestního stíhání. Jde o rozhodnutí, jímž končí trestní stíhání s účinky vytvoření překážky věci rozsouzené (res iudicata). V trestním stíhání by bylo možno pokračovat, jen pokud by bylo takové usnesení zrušeno v řízení o mimořádném opravném prostředku, pro jehož podání by ovšem musel být jiný důvod než ten, že byl později opatřen souhlas s trestním stíháním, neboť tato okolnost nastala až poté, co trestní stíhání bylo zastaveno. Dodatečné opatření souhlasu oprávněného orgánu s trestním stíháním by nemohlo samo o sobě k pokračování v zastaveném trestním stíhání vést. Přitom z právní úpravy tohoto druhu vyloučení osoby z pravomoci orgánů činných v trestním řízení ( § 11 odst. 1 písm. c/, věta druhá, tr. ř.) vyplývá, že okolnosti, které vytvářejí požadavek předcházejícího souhlasu s trestním stíhání u určité osoby, mohou nastat i v průběhu trestního stíhání, např. v případě osoby, proti které je vedeno trestní stíhání a která se před jeho ukončením stala poslancem nebo senátorem Parlamentu České republiky, nebo takové okolnosti teprve v průběhu trestního stíhání mohou vyjít najevo, např. v případě, kdy v průběhu dokazování je zjištěno, že trestný čin byl spáchán v souvislosti s výkonem funkce soudce. Orgány činné v trestním řízení, zejména pokud jde o státního zástupce a soud, mohou mít také na otázku, zda jde o osobu, k jejímuž stíhání je třeba souhlasu, odlišný názor. Výklad citovaného ustanovení trestního řádu tak, že je nutno trestní stíhání zastavit již při zjištění, že jde o případ, kdy je třeba souhlasu a ten zatím není k dispozici, protože o něj nebylo požádáno, by bezdůvodně znemožnil v takových případech trestní postih v rozporu se smyslem tohoto institutu omezené možnosti stíhání některých osob.

Uvedený právní názor Nejvyššího soudu odpovídá i současné judikatuře soudů České republiky

týkající se problematiky ustanovení § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř., tedy ve věcech, kdy je trestní stíhání podmíněno souhlasem poškozeného a souhlas nebyl dán nebo byl vzat zpět ( § 163a tr. ř.); srov. např. odůvodnění rozhodnutí publikovaných pod č. 33/1992, č. 34/1992 a č. 28/1997 Sb. rozh. tr. Přitom formulace týkající se dání souhlasu je u obou ustanovení shodná. Ostatně ze stejného názoru vycházel již sám Nejvyšší soud přímo při aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř. v usnesení publikovaném pod č. 48/1996 Sb. rozh. tr. ve věci rozhodnutí podle § 10 odst. 2 tr. ř. (rozhodnutí, zda a do jaké míry je někdo vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení) týkající se potřeby souhlasu s trestním stíháním poslance Parlamentu České republiky.

Okresní soud ve Frýdku-Místku proto měl postupovat tak, aby bylo možno uvedenou překážku pro trestní stíhání odstranit a zjistit, zda bude možno trestní stíhání proti JUDr. A. K. vést, nebo zda je bude muset zastavit. Pokud zastavil trestní stíhání, aniž by byl předtím souhlas vyžádán, porušil ve prospěch obviněného zákon v ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř.

Vzhledem k dosavadnímu průběhu řízení a skutečnosti, že státní zástupce, který podal ve věci obžalobu, a soud měly odlišné názory na otázku, zda se na případ vztahuje režim ustanovení § 55 odst. 1 zák. o soudech a soudcích, nastala situace předpokládaná v ustanovení § 10 odst. 2 tr. ř. – předložení věci Nejvyššímu soudu s návrhem, aby rozhodl, zda a do jaké míry je JUDr. A. K. vyloučen v této věci z pravomoci orgánů činných v trestním řízení.

Nejvyšší soud proto vyslovil podle § 268 odst. 2 tr. ř. uvedené porušení zákona. Omezil však své rozhodnutí na tento výrok a napadené rozhodnutí nezrušil, přestože byly dodrženy lhůty uvedené v ustanovení 272 tr. ř. a ministr spravedlnosti tento postup navrhl ve stížnosti pro porušení zákona. Nejvyšší soud totiž dospěl k závěru, že v této věci zájem na stabilitě pravomocných soudních rozhodnutí převažuje nad zájmem dosažení nápravy konkrétního vadného rozhodnutí. Vycházel přitom zejména ze skutečnosti, že řízení bylo zahájeno a vedeno bez vyžadování souhlasu oprávněného orgánu, a to na základě právního názoru, který byl v příkrém rozporu se zavedenou judikaturou i právními názory zastávanými v právní vědě. Dosavadní řízení bylo vedeno v rozporu se zákonem, takže úkony, které byly provedeny, by nebyly použitelné. Pokud by vůbec byl dán prezidentem republiky souhlas s trestním stíháním JUDr. A. K., bylo by nutno věc vrátit do přípravného řízení a znovu obviněnému sdělit obvinění a znovu provést celé přípravné řízení. V neposlední řadě si je třeba uvědomit, že JUDr. A. K. byl již v roce 1995 zproštěn funkce soudce, a to nepochybně v souvislosti s tímto případem.